

AKATALPA

Ağustos 2008 - Sayı 104

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

KİM SÖYLÜYOR BENİM EDEBİYATI BIRAKTIĞIMI! VE KİM, ŞİİR ÜZERİNE DÜŞÜNMEKTEN VAZGELDİĞİMİ!

Ramis DARA

Bir yazar olarak elbette Türkiye toplumuna ve yeryüzüne yazarak söyleyeceklerim var. Hayatımın örgütleyebildiğim özünü buna ayırdım. Evren karşısındaki bir çakımlık bütün bir gücümü bu yolda harcadım ve harcamaya devam ediyorum. Ancak bunu, hayatımın önemlice bir bölümündeki gibi şiir üzerinden, şairler üzerinden yaptığımda yeterli olamadığımı, örneğin kitaplarımın yayımı konusunda can atan bir ortamın bulunmadığını, böyle bir ortamın yaratılmasında da etkili olamadığımı gördüm.

Kitap yayımı konusunda söz sahibi noktaya gelir gibi olan şairlerin bile, bırakınız benimkiler gibi şiir üzerine kitapları, doğrudan şiir kitabı bile yayımlamaktan kaçındığını gördüm.

Kendimi şairler gibi şiire mahkûm görmediğim, başka seçeneklerimin de olduğunu bildiğim için, söyleyeceklerimi başka yollarla söylemeye yöneldim ve şu yıllarda yazmakta olduğum kitabımın yazabileceklerimin en iyisi olması için gece gündüz çalışmaya devam ediyorum.

Yönetici, milletvekili, mühendis, hukukçu, gazeteci, yayıncı, danışman olarak çalışıp hayatını böyle idame ettirirken, şiir yazan ya da şiir de yazan, şiir üzerine yazan insanlardan olmadığımı göre ille de ve sadece şiirden hareketle yazmamın beklenmesi benim bir aciz olarak algılanmamı gerektirirdi. Oysa ben aciz olmadığım kanısındayım. Hayata ve hayatta söyleyebileceklerimi; istenerek, karşılığı ödenerek basılacak kitaplar aracılığıyla söyleyecektim ve söylüyorum.

Altı yıldan bu yana baharat bitkileri üzerine yazmakta olduğum kitabı tamamlayabildiğimde ve zamanım olursa bitkilerden hareketle yazacağım öteki kitaplarımı yazabildiğimde; söylemeye çalıştıklarımın, şiirden ve şairlerden hareketle söylemeye çalıştıklarımın belki daha değerli olduğu, olacağı kanısındayım kendi adıma. Çünkü artık şiir diye üretilmiş ve yüzde 95'i abuklama bile olamayan, çağımızla ve insanla ilişkisiz, güdük ya da gümrak ama mutlaka alelade sözcük kümelerine zamanımı ve enerji kaptırmıyorum! Çünkü artık hayatı ve edebiyatı, yazıyı, daha çok seviyorum! Çünkü artık eskisine göre deneyim kazandım, daha iyi yazabildiğimi, yazabileceğimi umuyorum!

...Ve sadece benim için değil; kitap yayımı konusunda nesnel ölçütlerin oluşmadığı, oluşturulmadığı bir ortamda, şiiri ve edebiyatı, yan alanlardan hareketle oluşturma, yapma, yaratma zorunluluğu gittikçe kendini daha çok duyuruyor, hatta belki dayatıyor diye düşünüyorum.

Ayrıca, 104 aydır sekmeden, sapmadan, şaşmadan yayımlanagelen *Akatalpa*'da yer alan şiirlerin hiç değilse bir bölümünün o ünlü yüzde 5 içinde yer alması için arkadaşlarımla birlikte şu upuzun çabanın içindeyim ki bu kadarı da artık ölümlü bir insan için yeterli sayılmalıdır sanıyorum.

Hulki AKTUNÇ

AŞAMALAR 9

Gün.
Evdeyim.
Buna gün demeyeceğim.

Bir gün kaçacaktım senin
öykünden. Unutmak. Kolay
fırar. Ayaklarımı da asamı da
Rum ateşli yollarda ırmaklarda
sınayacaktım. Kıyılarda. Boşuna.

Gün.
Merak etme. Tek mülkün.

Gelecek. Karşımda.

Öç de bütün öykülerini toplayıp
varır bana. Kınanmış çığlıklar
yankılanıp yeniden yazar öykünü
o gün. Gün tek mülkündür.
Kaçamayacaksın. Sonundur senin.

Gün.
Öç benden kaçak değil.

İçün ki:
Kuş kanadıyla saklanır.
Sesiyle gizlenir.

Hulki Aktunç, Halûk Cengiz, Veysel Çolak, Ramis Dara, Özlem Tezcan Dertsiz, Gökben Derviş, Gültekin Emre, Osman Serhat Erkekli, Tamer Gülbek, Hilmi Haşal, Ogün Kaymak, Cihan Oğuz, Ahmet Özbek, Mehmet Sarsmaz, Can Sever, Abdurrahman Şenel, Sadık Yaşar.

Cihan OĞUZ

Bu soruya cesurca ve hiç kompleks duymadan yanıt verebilecek şair sayısı, bir sonraki yüzyıla kalacak olası şair sayısından mutlaka daha az çıkacaktır. Soruyu yanıtlamak için can atan ‘saf’ şairler ise ya konunun önemine vakıf olmadan balıklama dalmanın zaafını yaşayacak ya da sonradan pişman olacakları talihsiz bir sürece ömür boyu lanet okuyup duracaklardır.

Bu ikisinin arasında gidip gelen ve ihtimal ki çelişkileriyle *non-stop* sevişmekten derin haz alan ekseriyet ise oltaya takılan *sazan* misali kıymetli görüşlerini sıralayacaktır.

Bense, ne bir sonraki yüzyıla kalmak için çırpınıp duran, ama ne de –birine son 30 yılda yetişebildim– iki yüzyıl birden görmenin keyfiyle burnu havada dolaşmayı marifet sanan bir konumda hissediyorum kendimi. Kıskançlık, çok karmaşık bir kavram. Aşk boyutunda belki haklı görülebilir bir yanı var. Ama yaşamın öteki alanlarında bu duyguyu hayati bir uzuvmuş gibi durmadan yanında taşımak, olsa olsa modern hamallıkla açıklanabilir.

Şairlerin birbirini kıskandıklarını söylemek ise bana çok garip bir önermeymiş gibi geliyor. İnanmadığımdan değil, yanlış anlaşılmasın. Gerçekçi bulmadığımdan. Bir kez, şairin bir diğer şairi kıskanması için, onun şiirlerini okuyup kendi yazdıklarıyla kıyaslaması gerekir ki, bu günümüz Türk şuarası için ham hayalden öte bir şey değildir. Zira şairimiz, kendi biricik dizeleri dururken bir başkasının yazdıklarına göz atmayı, en başta *özgün dünyası* adına zül sayar.

Şairlerimizin bu konuda masum *beyaz yalanları* vardır. Etkilenmemek için başka şairleri okumazlar, örneğin. (Tembellikten demeye dilim varmıyor ama siz o olasılığı da pek göz ardı etmeyin isterseniz.)

Başka bahaneler de hazır: Hangi birine yetişsin!

Veyahut da kendi yazdıkları dışındakini beğenmeme snopluğuna kapılırlar.

Ama bir de, kelimenin *mecaz* anlamıyla kıskançlıklar vardır ki, onlar cidden imrenilecek kıskançlıklardır.

Örneğin ben, *Hürriyet* gazetesinin *Cumartesi* ekini her hafta ipe çekerim. Çünkü Atina’dan yazan Yorgo Kırbaki, olağanüstü üslubuyla “*Suyun Öte Yanı*”nı kaleme alır. İnanılmaz insan hikâyeleriyle dolu, mükemmel bir duyarlıkla örüldür o yazılar. Değme şairlere taş çıkartacak kadar derinliktedir. Medya maymunlarının daldan dala uçtuğu o cehennemde saf bir yakut gibidir Yorgo Kırbaki’nin yazıları. Tavsiye ederim. Okuyun, ömrünüz uzasın.

Müzisyenleri de feci kıskanırım. Hele olağanüstü dokunaklı bir şarkı duymayayım; şair kaldığıma hayıflanırım.

Dizelerdeki büyüye dışarıdan renk atılmış gibidir o şarkılar. Kadın sesinin buğulu tınısı ise henüz yazılması başarılammış bir veda şiiri.

Çok iyi gitar çalmak için bugüne kadar yazdığım şiirlerin yarısını heba etmeye hazırım zaman zaman. (Ama bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda hâlâ tereddüt içindeyim.)

Karikatüristleri hiç saymıyorum. *Uykusuz* dergisinden Yiğit Özgür veya *Penguen*’den Selçuk Erdem’deki

GECEDE ŞEHİR

Gecede şehir
Musluk yakan bir diyalektik

Viski kokusuyla titreyen sesin
Donan barış adına usanç koyuluğu

Saçlarını tutuşturuyor
Kaldığımız güzellik alanının
Gece görülemeyen yalnızlığı

Yerlerini almış lanetler
Delilik diyorlar bu üzüntülü delilik
Birden egemenlik farkı silik lirik
İster diller dönmesin ister
Satırlar tutmasın

Ve çekici şehvet aracı kutsasın
Nehir boyunca kucaklama hissinin
Karizmanı yükselt ve çalıştır
Diyor tercüme kokulu sesin

Gecede şehir
Kül yağın avlusunu bir tazeliğin.

yeteneğe sahip olsaydım, gam yemezdim. Onları birer “*çizgi şairi*” saysam, bizim şuaraya karşı çok mu ayıp olur?

Zenginleri hiç kıskanmam. Kendimi onların yerine koyduğumda boğulacak gibi olurum. Elbette çok zengin olsaydım ölene kadar bütün zamanımı edebiyata, sanata ve sinemaya ayırırdım. Ailemi saymıyorum; çünkü o süreçte tüm bunları birlikte paylaşırdık.

Politikacıları da hiç kıskanmam. Onların cafcıflı ve alkış ile yuh sesleri arasında gidip gelen kâbus dolu dünyalarına uzanmamayı tercih ederim. Hoş, onlar zaten birbirini o derece kıskanırlar ki benim naçizane hezeyanlarım ufak kalır.

Benim *itiraflarım* işte böyle. Mutlaka atladıklarım veya unuttuklarım da vardır; ama onları nasılsa zaman dediğimiz acımasız zemberek tamamlar.

Asıl sorulması gereken belki de şu: Bir başkasının olağanüstü yaratısı karşısında heyecan duymamak nasıl bir duygu acaba? Zekice bir dizeyle karşılaştığımızda kös durmak? Veya mükemmel bir şiir örgüsü önünüze geldiğinde sırtınızı dönüp kapıyı çarpmak?

Şairlere bu yaştan sonra *ahlak dersi* vermeye niyetli değilim; aman yanlış anlaşılmasın.

Yine de beni huzursuz eden bir *gölge* dolaşiyor edebiyat dünyamızda. Hem de öyle kalıcı bir gölge ki, ne kişisel doyumsluzluklara teşne olmanın zaafını ayıp sayıyor, ne de bir adım ilerideki çiçek bahçesinde gönü var.

O zaman anlıyorum ki, kıskançlık, sadece *yetersiz kalmanın ideolojisi* değil; aynı zamanda hiç büyümemenin de boş beşiği.

ANILARIN SİSİ

Geldim işte kurtulup bir ada olmaktan
üşüten bir yazdı kalbine düşürülmüş
belki de batmak için yola çıkmış bir gemi
bir deniz geçerdü üstümüzden
sonra bir deniz daha.

Kirazlanan bir yazdı, uçsuz bucaksız
anlamak korkuturdu acının değıştiğini
birileri durgunluğa itilirdi hep
her kadına gömülü kentlerin öfkeli geceleri.

Birçok insan geçmiş aradan
yaşamak ölümden damıtılmış.

Geyik, alageyik, karaca: düş'tü
umut, o büyük umut
hazırdı hep apansız buluşmaya.

Postacılar da yok artık, yüzleri park yalnızlığı
öğrenemedi kalıntıların bildiğini
kelimelerin tarihçisi de kendini gömdü
kayaları kazarak bulmak isterken seni.

Dünya, 2008

ZAMAN ESKİZİ

Sevdiğimiz kuşluk rengi; sulumavi, cam suskunu
sevdiğimiz ikinci rengi; turuncuya teşne kırmızı
akşamsa, telaşla yunmuş laciverttir, o katkısız nü
ama yorgun akıp giden saliseler, yatsı romatizması
şimdiyi görmezden gelen yıllar olmasa, ah olmasa
solmayı felaket mi sayardı sözcükler, dede öğüdü

avunduğumuz rastlantı armağanı düşe tutunmanın
aşk hep kırmızı açar, peşpeşe şımarır deryasına
bir de herkes kendi yöreciğini kayıran dilek varsılı
herkes kendi yarası için sustuğu sürece, ücretinde
kendisi içindir, üzerine alındığı, hep 'son yaz' hali

şimdi ayaklarınızı toprağa mihlayıp kalın der anılar
desin; gözlerini bulutlara asabilen yener korkusunu
dünya yerli yerindedir ya da değil; kışkırtır aşk falı
akşam uzak, gece uzak, mırıldanılmış, şarkılı uyku

ki ölüm uzaklardayken zararsızdır, o siyah sesiyle
dedim; daha demin idi 'şimdi' sandığımız görkem
yarını hiç bilemeden geçip yiten şaşkın rüzgâr sızı
umut da bilinmezken güzel henüz tükenmemişken
şuracıkta, gurbet de sıla da gökyüzü varken mucize
Samanyolu yerli yerinde, nabız yerli yerindeyken...

BEKLEYİŞ

Godot'ya

uzaklık hiç bu kadar deri'm olmadı

Denize olta atıp yakalasan çocukluğunu
çilekli çikolatayla kandırısın
uçurtma olur ömrün
gökkuşağı kaydırığın.

Kaldırımlarda sokak mobilyasının
yürüyen merdivenlere özen
içimin ahşap kapısını gıcırdat
boynumun serinliği ol
oku dilimin romanlarını

Tetikteyim; bekliyorum
bir ejderha öfkesi yalnızlığım.

Yüzümde kuşların savrukluğu.

2008

E-HİÇBİRİ

aşktım, daha ilk günden yanıltıcı
ahların koynuna yavaşça yuvarlanış
tüm bildiklerimi unutmaya hazırlanırken
inci inci boynuma diziliyor aldaniş

bahardım, arkası kış önü ateş
tomurek açıp açmamakta kararsız
çok yakından bulanık baktığımız fotoğraf
kitaba uymuyor hayat, şiir hep yalnız

ceylandım, avcısıyla kapı komşu
sağır bir şehrin arka sokaklarında
yokuşların soluk soluğa anlattığı masalda
kurşun yağıdırıyor gerçekler, acımasız

dünyaydım, giderek kendine dönen
lekeli elbisesini sürüyüp gelen atlas
büyük yalanlar söylüyor maskeli bir baloda
eşyalara diz çöküp düşleri tekmelerken

eskiydim, parlak sözlerin cumhuriyetinde
yorgun düşmüş yıllanmış sorulardan
kimi gün vazgeçmek, geriye dönmek kimi
ne serdiğin düşten, ne sunduğun şaraptan
gidilmemiş bir yolu seçiyorum: e-hiçbiri

ALTI ŞAIR

Osman Serhat ERKEKLİ

Alper Özbek, Mecrası ve Macerası

Alper Özbek'i 2000 yılında tanıdım. İlk kitabı *Düşünce Bürünmüş Sevgi* çıkmıştı. Sümer (Subar, Sibiryalı?) Medeniyetinin ayak izinde ve yürek izinde (Temmuz, damızlık, damız, domuz...) *Temmuz Saati*'ni çıkardı. O kitap için yazdım. (*Cumhuriyet Kitap, Papirüs, Yaba* isimli üç neşriyat organında birden yayımlandı. O yazı sanırım Sümer ve Türk münasebeti bakımından mühimdir. Belki *Cumhuriyet*'in internet imkânında vardır.) Sonra dostluğumuzda mesleki görüş ayrılığından dolayı bazı menfi dalgalanmalar yaşadık. Ardından *Çanakkale Savaşları ve Mustafa Kemal Destanı*'ni ve *Deniz Gezmiş Destanı*'ni çıkardı. D. Gezmiş kitabında Deniz'den, Denizlerden bahis olmaması ve daha çok 68 ardılı 78 kuşağından bahs olması; destan kahramanlarının zaten bir sembol oluşları dolayısı ile destan fenomenine doğru bir bakış ve yaklaşım denemesi idi. Mesela Che, mesela Zapata... Halk mazlumları seviyor. Son halka Koçero ve İnce Memed... (Cemal Süreya'nın takma adı Osman Mazlum'du. Yetmişlerde Ulusların Komşuluğuna Övgü isimli uzun şiirimi –yanlışı da olsa neşreden Abdüllatif Benderoğlu'nun çıkardığı Irak'taki *Yurt* gazetesinde yazan bir Kerküklü Osman Mazlum daha vardı. O şiir orijinal sayılabilecek bir barış şiiri olmasına rağmen imha ettim, pişmanım. Bu günlerde de uzun bir tasfiye maratonundan sonra sadece tek çantalık bir eşyam var. Kimi ilgilendirir aslında. Kadınlar işlerini bitirmiş erkekleri hem sever hem çekinir.) Alper'i az yazmamasına rağmen az neşretmesi dolayısı ile ve bir anlamda geç başlaması dolayısı ile geç tanınan Ahmed Arif'e benzetiyorum. Ahmed Arif'i 1969'da Cemal Süreya tanıtmıştı. Alper'in *Dünya kitap* ilave neşriyatının yarışmasında seçilen beş şiiri oldukça iyi idi. Nitekim o şiirlerden bazıları *Yaba*'da neşredilince çok sevildi. O yıllar, bu vakte sünen, sönen, meşalesi azalarak da olsa uzanan günler... Sonunda Alper, Serdar Koçak ve ben kaldık o Bostancı grubundan. O güzel baharlar yaşlılık öncesi son dem imiş... Mecmua çıkararak kendilerini tanıtmaya çalışan gençler tanımaz ve tanımazlıktan gelir Alper Özbek'i. Yaralamak isterler. Stres yaratan bir yaşlılık... Oysa Ahmed Arif on yedi şiirle var. Acaba, diyorum bu metropolden kurtulmak adına ve hayrına emeklilikler yakınlaştıracak mı tasarıları... Eskiden Akdeniz'deki Olympos'u düşünürdü Alper eşi ile birlikte. Bu günlerde Datça'yı düşünüyor; ben de malum Foça'yı. Hakiki usta yazar Tarık Dursun'un afrasız tafirasız sıcaklığını da çok özledim. Kader. Ümit ederim az rahatlayacak zamanlar için ömrümüzden birkaç damla kalmıştır. Biz deniz istemiyoruz ey gençler, biz dere kenarındaki gölgeli söğüde razıyız. Razi olmak, rıza göstermek, nasip, nimet... Herkes pastanın tamamını ister iken bizleri köşelere atacaklar... Behçet Hoca'ya nazire:

*Yaşamak – yaşlanmak
Eksilmektir yarı yarıya*

Ogün Kaymak

Ogün Kaymak'ı herkes gibi 2003'te neşredilen *Parantez Kuşağı* ile tanıdım. O ilk kitaba ısınmamış idim. Türk şiiri

o tarihte, 2001 Yenibinyıl Şiir Bildirgemiz sayesinde imge salatasından yeni kurtulmuştu. Bu mevzudaki hakkımızı kimse teslim etmedi. Yine de “yeni imge” olarak adlandırdım o kitaptaki karakteri, uygulamayı... İkincisi *Kırık Dans*'ı ise “sağlıklı bir İkinci Yeni'nin dirilişi” olarak adlandırdım. Üçüncü *Henüz*'deki yalın şiirleri ise sevdim. O günler ailemde ölümler yılları idi. Ogün'ün en bariz vasfı 83, 84'te yazmaya başlamasına rağmen kendini yirmi yıl saklaması. Mecmualardan geri dönmüş olabilir ama sanmıyorum. Sanırım kendi tercihi idi. Yenile (henüz) ise o biriken kitap müsveddelerinin kamburunu attı üzerinden. Geçen dört kitapta en az yedi eser çalışması, çabası ile... Seçmeleri de katarsanız beş kitap birden çıkardı. Bu kitaplarda Murat Karacan'ın büyük emeği var. Veysel Çolak da yayınevinin logosunu vermiş gözüküyor. (Yetmiş Kuşağı ticarete mi bulaşıyor!) Ogün'de, geç başlaması dışında ikinci bariz vasıf, Halim Şafak'ın da dikkatini çektiği üzere (*Şiiri Özlüyorum*'daki yazısına atfen) her kitabın kendi ayrı hüviyeti (Burhan Oğuz'un etimolojik yaklaşımı ile Havvalığı; dayı nidalı Güneydoğu anaerkil nesep... Oysa İç Anadolu'da “amca” diye seslenir gençler. Burhan Oğuz mutlaka didik didik edilmelidir. Hususiyet ile *Türkiye Halkının Kültür Kökenleri* adlı ciltlerin *Giriş* kitabı Kaşgarlı kadar mühimdir.) Gevezelikten dönersek Ogün'ün her kitabındaki ayrı hüviyet tesir altında ve müesser bir tenkide yol açıyor ki: Ogün Kaymak'ın kendi şiiri bu kitap bolluğunda seçilemiyor.

Nur Saka, Oya Uysal, Emel İrtem, Murat Karacan

Son zamanlarda hanım şairlerden enteresan kitaplar okudum. Mesela Nur Saka'nın *İnsan Evli de Olabilir Hayatta Aşık da* isimli kitabı, hatta eseri de denilebilir; çok başarılı idi. Bu bahsettiğim kitaplar içinde en çok onu beğendim. Üstelik benim “hem anne hem sevgili olunamıyor” şeklindeki aforizmam ile örtüştüğü için kendi kitabım gibi okudum ve hemen Suna'ya gönderdim. (Suna başarılı İncir Ağacı Şiiri'nden sonra şiire yeniden dönerek Ateşler Sönünce ve Sen de Unut Bizi gibi iki mühim şiir daha yazdı. Artık seyrek görüşüyoruz.)

Oya Uysal *Uçuruma Düşen Nehir*'den başlayarak Hilmi Yavuz'un temalarının tesiri sezilse de iyi gidiyor. Yeni kitabının ismi de güzel: *Kimselerin Akşamı*. Ama yine, mesela Hilmi Yavuz'un “Gülün ustası yoktur” sözü Oya'da “Akşamın annesi yoktur”a çevriliyor gibi. Oya eski ve kabiliyetli bir şairdir kendisi, gördüğü profesyonel alakaya fazla yüz vermeyip mutlaka kendi şiiri denilebilecek bir esere imza atmalı. Çok yakın dostum, ama dürüst davranmak zorundayım. Ümit ederim kırılmaz.

Hanım şairlerimizden Emel İrtem'in son iki kitabı da gündemde. Alttan alta bazı tesirler var. Kendime yakın buldum.

Samsun-Ordu ikigeninden Murat Karacan'ın son şiirleri çok iyi. Ama kalfalık yıllarını açılmayan yeni bir kitabı yok. Piyasadaki tek kitabı 17-18 yaşında yazdıklarını içeren *Sevginin Kesitiği Nokta*.

Necmi Selamet'in *Şiirimizde Manifestolar ve Makineleşmek* adlı kitapları mühim.

Benim münekkidiğim de bu kadar işte. Kimse şairlikte fazla ısrar etmemeli. Bilinir, doğustandır ruhumuzdaki mürekkep damlası safrası...

Mehmet SARSMAZ

(Bir şiirin üç biçimi..)*

1. (ilk yazıldığı biçim)

Güneş Banyosu

serçe geziniyor yerde kıpır kıpır
sıçrıyor sonra çam ağacının dallarına
küçük yüzlerce karınca ve sen bir dev
gibi yanlarında zavallı dev insan
kocaman

kediler bakıyor sana dikkatle aşağıdan
pembe zakkum çiçekleri ve dut fidanı
küçüklere bak mutlu ol
büyüklere bakma mutsuz olma
mı demeli sana

güneş banyosu yap güneş yıkasın yüzünü
ışık su mu oldu şimdi terledin hani

köpekler bakıyor sana dikkatle aşağıdan
karıncalar bakıyor mu yoksa
siyah gözlük camları ardından bir
kadın bakıyor mu serçe serçeler

11.06.2008

2. (ikinci yazıldığı biçim)

GÜNEŞ BANYOSU

Serçe geziniyor yerde, kıpır kıpır
Sıçrıyor sonra
Çam ağacının dallarına, bodur.

Küçük yüzlerce karınca, ve sen
Bir dev gibi yanlarında
- Zavallı dev insan, kocaman -

Kediler bakıyor sana, dikkatle aşağıdan..
Pembe zakkum çiçekleri,
Ve dut fidanı, ağaca durmuş..

- Küçüklere bak mutlu ol,
- Büyüklere bakma mutsuz olma!
Mı demeli sana?

Güneş banyosu yap, yıkasın yüzünü güneş
Su mu oldu ışık? Şimdi terledin hani..

Köpekler bakıyor sana, dikkatle aşağıdan,
Karıncalar da, bakıyor mu yoksa?
Siyah gözlük camları ardından bir kadın:
Serçeler ser..

12.06.2008

3. (üçüncü yazıldığı biçim)

güneş banyosu(**)

serçe geziniyor yerde kıpır kıpır
sıçrıyor sonra
çam ağacının dallarına bodur

küçük yüzlerce karınca ve sen
bir dev gibi yanlarında
zavallı dev insan kocaman

kediler bakıyor sana dikkatle aşağıdan
pembe zakkum çiçekleri
ve dut fidanı ağaca durmuş

küçüklere bak mutlu ol
büyüklere bakma mutsuz olma
mı demeli sana

güneş banyosu yap güneş yıkasın yüzünü
ışık su mu oldu şimdi terledin hani

köpekler bakıyor sana dikkatle aşağıdan
karıncalar da bakıyor mu yoksa
siyah gözlük camları ardından bir kadın
serçeler ser

13.06.2008

(**) işin içinden çıkamadım noktalamasız yazdım bu şiiri; “şair soyu bu yüzden tükeniyor”.

* Güneş Banyosu adlı şiirim ilk biçimi bir parkta “bankta” otururken oluştu. Yerde sıçrayarak gezinen serçe esinledi, denebilir. Bu ilk biçimde noktalama imleri yok görüldüğü üzere, ikiye katlanmış bir a4 kâğıdına el yazısıyla yazıldı. İkinci biçimine kimi noktalama imleri kondu, bend kurgusu değiştirildi, kimi sözcükler de eklendi, çıkarıldı. Doğru mu yaptım, bilmiyorum. Üçüncü biçiminde ise “noktalama imleri” olmadan denedim şiiri... Dipnotuna da Turgut Uyar’a ait, “şair soyu bu yüzden tükeniyor” sözünü eklemek gereksinimi duydum. Bu, “emeği” abartmak mıydı? Biçim seçiminde karar verememe “çatışmasını” nasıl aşabilirdim? Şiirin “emekle” ne derecede ilişkisi olabilirdi ki? Ya “düzeltelim” derken, “bozuyorsak” şiirimizi... Belki yazdığım bu “metin”ler şiir filan değil; şiirde “emeğin yeri” konusu şairlerimizce tartışılıp, konuşulsun diye yayımlıyorum “bu metni”.

14.06.2008 (m.s.)

ANNE DE OLABİLİR İNSAN HAYATTA ÂŞIK DA

Gültekin Emre

Dilini bulmuş şairlerin cinsiyeti önemli değildir. Yazanın cinsiyeti de. Ama, bu cinsiyet meselesinde bir yan var ki, işte onu erkek şairler kotaramaz. Ne kadar ince duyarlık beslerlerse beslesinler yüreklerinde, yaşamlarında anne olmanın duygularını ancak bir kadın yazabilir. Kadın olmakla anne olmak arasında fark var mıdır bilmiyorum ama, çocuk doğurmanın, büyütmenin, kaygılar içinde bir ömür sürmenin farklılıklar içerdiğini düşünüyorum. Bu yaşama bakıştaki nüansla karşılanacak bir durum değildir, hayatın özünü doğru orantılı bir tutumdur bence.

Nur Saka, ikinci kitabında anne olmanın durumlarını tüm çıplaklığıyla şiirine ağıdıyor. Evin hallerini, çocuklarını, yaşama bir kadın gözüyle bakışını, mutfağını ve ayakta kalma mücadelesini, sevdiğine sahiplenme duruşunu sunuyor bize bu yeni şiirlerinde: “kalbim mi? / bir sebze bıçağıyla elinde / durmadan koşan deli bir kadın gibi / şimdi peşinde yalınayak!” diyor ya, öyle işte *Anne de Olabilir İnsan Hayatta, Âşık da*. Çünkü “ikisi de birbirine benzer” dedikten sonra Nur Saka, “ikisi de birbirini besler / ikisi de yeni şeyleri sever” diyerek sözünü sürdürüyor “emzirim gibi kendi etini”.

Şairin kadınca kaygıları da şiirde kendine bir yer bulur elbette: “ansızın bir şey batmış da ayağına / ona dayanmalıymış gibi gülenim / ipek çoraplarım benim / inci gerdanlıklarım / ve ne yapsam ne yapsam beni sevmeyenim / beni inkâr edenim” dedikten sonra, “yine sevdim yine severim” diye aşkına vurgu yapan da bir yanı var Nur Saka’nın, hem de üstüne basa basa: Bir gönderme de oğlu üzerinden erkeklerle: “gün gelir sen de anlarsın / anlarsın kumların kayalardan / tarihin yalanlarla savaşlardan / savaşların devletlerden / devletlerin de erkeklerden ibaret olduğunu”. Erkeklerin egemen olduğu toplumların da bir eleştirisi var bu dizelerde. Savaşı çıkaranlar ve savaşlara gidip ölenlerin erkekler olduğu gerçeği vurgulanıyor burada. Kadınlara düşen ise sevdiklerini yitirmenin acısı.

İnsanlık hallerindedir aşk, hüznün ise kadınlar “ilk sahipleri”. İşte bir kadının aşkını dünya âleme tertemiz ilan etmesi: “seni sevdim / seni bir dile / yeni sözcükler eklercesine sevdim” bitmedi: “evrenin genişlemesi / kalbin daralması / küresel ısınması gibi dünyanın / hem kök hücreymiş Tanrı’nın / hem hiçbir şeymiş gibi / seni her şeyle / ama her şeyle yan yana sevdim”. Sevgi hiçbir zaman tek başına değildir. İçinde yaşanan ortamlarla, mekânlarla, kişiyle, ülke ve dünya sorunlarıyla da iç içedir. Ama bir kadın canı yanarak seviyorsa şu dizeleri de bağıra bağıra söyleme hakkına sahiptir: “seni sevdim / seni arkandan ağlayarak koşturan / bir köpek gibi sevdim”. Seven kadının gövdesinde tek bir kemik bile yoktur “aşka uygun olmayan”. Bir kadının bir erkeği sevdiği gibi sever, ama bir kadının bir kadını, bir erkeğin bir erkeği, bir hayvanın bir insanı sevdiği gibi de sever sevdiğini. “bir yanda can” vardır cananla birlikte, “bir yanda toz bezleri”, günlük yaşamın can alıcı işleri. Bitmedi. Mutfakta sıra şimdi: “bir yanda ince ince doğranmış soğanlar / o yeşil biberler / o domatesler kibar mı kibar / bir yanda aşktır” onu dalından koparan. “bir masalın / bir çocuğu / sevdiği gibi de” sever. Şair kadın çamaşır yıkayıp asar, ama şiirini de yazar ağıt gibi, destan gibi, aşk ilanı gibi. Ülkenin “iç ve dış borçları”yla, “vatanın dışa bağımlılığı”yla, erkeklerin önde kadınların “üç adım geride” yürüyüşleriyle, kara peçelerle de ilgilidir bir erkek gibi, belki de daha fazla.

Sımsıcak ve kocaman sevgisini gösteriyor Nur Saka hem anne, hem de âşık olarak bir kadının dünyasına eğilip. “küsün

Abdurrahman ŞENEL

ÇIPLAK NEHİRLER SAĞIR EVLER

“ölüm kimseye hayretmez, hepsini bir suda yıkar”
Sevim Burak (Palyaço Ruşen)

kopardım nar dalını, zamanı dinleyen taşlar arasından
ölüm ve ölümsüzlük: iki koca felsefe, iki dev aynası
şimdi öpebilirsiniz aynalar karşısında beni
isteyince kör de olabilir insan

çıplak nehirler, sağır evler; kürtaj masasında unutulmuş ikizim
tut nefesini, bağır bağır barr!
ilk çekişte bitecek sigaram
bir zamanlar babamla geldik ölü gömmelere
bir mektup pulu ıslaklığı gibi
bu şehir hâlâ o şehir midir?
daat daat! içinde kamyon sesleri
kamyonlar insan yüklü doğuya giderdi
terli yaz gömlekleri giymiş gibi
kamyonlar doğudan boş dönerdi
bu şehir hâlâ o şehir midir?
(bir gün sahte ağlayarak)
baba cenazesinde affedilmek ümidiyle
atılan toprak duru mu? aynı yerinde sessiz ve mahcup

insan pasıdır işleyen bir yel değirmeninin
kırmızı kiremitli çatılar altında
ağız ve çürük diş kokusu yayar gibi
kus kus bitmez öpülen yerleri

bu şiir hâlâ o şiir midir?

sularında hüznün” şiirleriyle. Onun sevdasının sofrasında “bir kuş sütü” eksiktir. “yılların zahmeti” çok yakışır elbette sevdiğinin güzel yurdu “duruşlu yüzüne”. Şu iki dize de hiç aklımızdan çıkmasın diyor herhalde: “geçmesin bir damla su bile / sevişirken aramızdan”.

Nur Saka, *Yıl 1900 Sevgili*’den (1998) sonraki uzun suskunluğunu aşkı, coşkuyu şiirlerinin merkezine taşıyarak bozuyor. Anne ve aşk, kadın ve âşık arasındaki kopmaz bağa sarıyor dizelerini. Cinsellik ve kadınca olma halleriyle sevginin boyutunu gözler önüne seriyor. Bir kadının gözünden aşka ve hayata dair söylenebilecek ne varsa onları paylaşıyor bizimle Nur Saka. Dili cesur ve egemen. Kadınlığının savunmasını yapmıyor, kadınlığının şiirini yazıyor yakından, üstelik anneliğiyle övünerek. Koruyan, kollayan, besleyen ve evinin içinde fır dönen kadının dünyasına eğiliyor günlük yaşamın çağrışımlarıyla ve sevdasının kanıtlarıyla.

Farklı olsun diye yazılmamış ama kimselere benzemeyen bir dil ve o dilin yarattığı sarsıcı, şaşırtıcı, yadırgatmayıcı, ama değişikliğinin üstüne basa basa önümüze gelen şiirler.

Arayı kapatan şiirler.

Nur Saka, *Anne de Olabilir İnsan Hayatta Âşık da*, Artshop Yayınları, Eylül 2007, İstanbul, 47 sayfa.

Ogün KAYMAK

ZA-MANİ

Ama duası mümkündür kitaplar açıp,
– başarıdan söz etmeyiz, bu uymaz –
okyanusa varabilsek – Ah! Evet! – sayısı kadar damlanın,
kıp kırmızı balıkmışım, yüzgecimle sayarım

Zaman öncesinde başladı yaşının başı

Sonra böğürtlenmişim ki ormanlara kenar süsü
Bire bölünen birrr ki –
ilk ikisi bir yanımda, öteki?
Bir başka da bölünürsem ağaç;
ismi kalır, izi

Gel zaman git, solum kızıl karanlık
Sağım yeşil ve öyle berrak ki tadı
Eş seslerle çığırılar – dilleri ortak
Bi' o yana bakarım gözlerim yangın
Bi' bu yana; içi keder, dışım yaş
Ben en çok ikiye bölünürüm, sense üç en az

Can SEVER

RÜYAKÂR

aynı insanı kaç farklı kelimeye doldurabilirsin?
müsaitseniz sizden gideceğiz bu akşam
sizden başlayıp size biteceğiz

size cümleler açacak
içimizden...
içimiz gibi

size çırıl çırıl kelimeler soyacağız
cebren

size prova yapacağız sırsız aynalarda
dilimizden

size uyumayacağız
uymayacağız
sonunda

kapıyı kilidinden soyup

aynı yüzü kaç farklı rüyaya konuk alabilirsin?

müsaitseniz yine sizden gideceğiz bu rüyada...

Ahmet ÖZBEK

MARIENBAD* ŞEHİRİ

siz kayıp bu şehrin kıyılarına
hiç gelmediniz

şehir
belki sararan giz
belki marienbad
dil dil
kanayan mevsimler geçiyor
kıyılarından

kar bakışı
fırtınaları keder
siz
kasvet yolları camlarında
binlerce söylenmemiş söz bıraktınız

burada
nehirler soluyor
kadınlar
bakışı mermer

aylardan düş belki
mevsim 'nevbahar'

rüzgâr bakışı
kar'a karışmış rengi

solgun
kararan iklimlerde
rengi esrar sesiniz

rüzgârdan tanıyor
yüzünüzü, sararan mevsimlerden
bakışında kırılan ayna

*Alain Resnais'nin "Geçen Yıl Marienbad'da" filmine gönderme.

Sadık YAŞAR

SÜNÜYOR İNSAN

herkesin suyu doğrudur bardakta emeği ağzında sakızı
kalbinden geçen her şey doğrudur ama bu nedir sündükçe
sünen, sünüyor gök damla damla uzaklara bakıp duran
yalnızlık ve kahır sünüyor çekirdeğine kadar elmanın

südüğü kök toprağa, südüğü annesizlik
çilesi kıl diplerinden odalara çok bebekli bir yaz gelsin
hele sünecek yeraltına yağlı etler sümüklü salyalar

kimin eğridir ki çeşmesi herkesin suyu doğrudur
bardakta ama nedir bu gergin gölgelerden
sünen korku birbirinden kefen çalarak sevinçle
koşarak sünüyor herkes uzun kısa ölüme

kaybolan karınca kervanlarını arıyor ağustos
peki kaldı mı masal dinlemiş tek bir çocuk
bu dünyada başlangıcına doğru sünüyor insan

Halûk CENGİZ

Aynı Dilde Çevirmenlik

Zaman zaman hepimiz yaparız: İki kişinin arasına girer, birbirlerine söylediklerine aracılık ederiz. Hele konuşma iki sevdiğimiz insan arasında gerginleşmeye başlamışsa, hele aralarında seçim yapamıyor, sonunda en azından birinin kırılacağını düşünüyorsak. “Öyle dedi ama aslında öyle demek istemedi.” “Dili sürçtü.” “Evet, öyle dedi ama kötü niyetle söylemedi.” Böyle laflar ederiz.

Aynı dili konuşan iki insan arasında sözle arabuluculuk... ne işgüzarlıktır. Çoğu kez sorunu içinden çıkılmaz hale getirir, başka açılardan kendimiz de kırılır; iyi bir şey yapacağım derken ilişkileri berbat ederiz.

Ama başka yanı da var: Onat Kutlar’ın *Bahar İsyancıdır* kitabındaki üçüncü anlatının adı “Çevirmen”dir. Bana göre hakkı yenmiş bir metindir. Şöyledir sonu: “... Beni en çok şaşırta olay, günün birinde, iki insanın sözlerini aynı dilde birbirine çevirirken, benim kullandığım sözlerle yeni ve üçüncü bir dil oluştuğunu görmem oldu... bu dil öbür ikisinden farklıydı. İki insan, iki topluluk, ya da veryüzü ile insan arasında yeniden üretilen bir dil. Şimdi kimi zaman düşünüyorum: Acaba edebiyat denilen şey bu mu?”

Edebiyat ciddi iştir. Edebiyatçı da benim söylediğim işgüzarlıkla Onat Kutlar’ın sözünü ettiği çevirmenlik arasında, her zaman o ince çizginin üzerindedir, öyle olacaktır.

Yanlış Anlamak, Anlatmak, Anlaşılacak

Mustafa Şerif Onaran’ın 11.01.2007 tarihli *Cumhuriyet Kitap*’ın 882. sayısında yayımlanan yazısının başlığı, “2006 Dergileri” idi. Söylemek bile gerginsiz, o kadicık yerde iyi düzenlenmiş, derli toplu bir değerlendirilmeydi.

Yazısının bir yerinde de *Kum* dergisi ile yayın yönetmeni Aydın Şimşek’ten söz ediyordu Sayın Onaran. Daha doğrusu Aydın Şimşek’in *Kum* dergisinde, Mart-Nisan 2006 sayısında yayımlanan “Okur Ölü Bir Şeydir” başlıklı yazısından söz ederek tırnak içinde belirttiği “Unutmamalıdır ki, yazar ideal okurun kendisidir. Bu nedenle de dış dünyaya ve okura birinci dereceden sorumluluğu yoktur yazarın. Kendine, yazının iç disiplinlerine karşıdır ilk sorumluluğu. Metni oluştururken en son düşüneneğimiz şeydir okur” sözlerinin yanlış anlaşılabilirliğinden duyduğu kaygıyı dile getiriyordu.

Ben kaygılanmadım. Ama Sayın Onaran’ın kaygısının boyutlarını daha iyi anlayabilmek için Aydın Şimşek’in yazısının bütününe de bulup okumak istedim, meraklandım. Kısa sürede ulaştım. Ama gördüm ki, Aydın Şimşek’in yazısında sayın Onaran’ın tırnak içinde yazdığı bölüm ya da bölümler yok. Daha doğrusu var da tam olarak öyle değil. Yani sayın Onaran yazının tamamından çıkarılabilecek düşüncüyü özetlemiş; tırnak içinde vurgulamış, kaygı verici bulmuş, bulduğunu belirtmiş.

Bana göre doğru değil bu. Yani bir metni tırnak içine alıyorsanız, onun, aslıyla birebir, tıpatıp aynı olması gerekir. Özetleyecekseniz, özeti tırnak içinde belirtmenize gerek yoktur. Özeti dikkat çekici kılmak için tırnak içinde yazıyorsanız, bunun, yani yazdığınızın, aslının birebir, tıpatıp aynı olmadığı, ama dikkati çekmek için böyle yaptığımızı belirtmeniz gerekir. Bence. Ama geçelim. Sayın Onaran’ın kaygısına dönelim yeniden. Sayın Onaran kimin adına, kimin için kaygı duyuyor? Okur adına, Aydın Şimşek için. Ya da tersi. Peki, kaygı duyulacak, duyulacak bir şey var mı? Varsa ne? Onaran’ın kaygı ile özetlediği bölümü bakalım: “Unutmamalıdır ki, yazar ideal okurun kendisidir. Bu nedenle de dış dünyaya ve okura birinci dereceden sorumluluğu yoktur yazarın. Kendine, yazının iç disiplinlerine karşıdır ilk sorumluluğu. Metni oluştururken en son düşüneneğimiz şeydir okur.”

Bunda yanlış, yalan bir şey mi var? Bence yok.

Öyleyse neden kaygı duyuluyor? Aydın Şimşek’in okur tarafından yanlış anlaşılmasından. Kısa yoldan söyleyeyim: Benim bunu anlamam olanaksız.

Aydın Şimşek kim? *Kum* dergisinin yayın yönetmeni.

Başka? İyi bilmiyordum, baktım: 1960 doğumluymuş, elliye merdiven dayayanlardan. Şiir kitabı olduğunu biliyordum, altı taneymiş. Üstelik biriyile Behçet Aysan Şiir Ödülü’nü kazanmış. Dört de kuramsal kitabı varmış. Benim açımdan önemli değil ama, siyasi yaşamı da var; milletvekili adayı bile olmuş. Yani neresinden baksanız korunmaya, kollanmaya muhtaç biri değil. O halde Sayın Onaran’ın iki konuk arasında kalmış ev sahibi telaşına kapılması yersiz, anlamsız.

Hepsini geçtim; 47 yaşında, on kitabı olan, bir edebiyat dergisinin yayın yönetmeni de yalan-yanlış şeyler yazacaksa bırakalım yazsın! Yanlış anlaşılacaksa bırakalım anlaşılın! İlle de savunacaksa kendisi kendisini savunsun!.. Ah, bu arabulmalar beni öldürecek!

Çevirinin Her Türüsü

İnsanın anadilinden başka bir dili çok iyi biliyor olması onun o dildeki her türlü metni anadiline mükemmel biçimde çevireceği, çevirebileceği anlamını taşır mı?

Hayır, sözü getirip şiire, şiir çevirisine bağlamayacağım. Bir metinden, bir edebiyat metninden söz ediyorum. Sait Faik’in öyküleri sözgelimi, ya da Shakespeare, Dostoyevski, Cortazar...

Çok iyi çevirmenler, çok iyi çeviriler var, kabul ediyorum.

Demek istediğim, acaba hiçbir şey kaçırmıyor muyuz çeviri yaptıkları okurken, merak ettiğim bu.

Çünkü bazen, düşünüyorum da, anadilimizdeki bir yapıtı bile ne kadar hakkınca anladığımız, değerlendirdiğimiz kuşkulu.

İvan İlyiç’in “Yaşlı”lığı

Çeviri titizlik ister, ince işçilik ister. Bana göre Ergin ağabey (Ergin Altay) bu işi Rusçadan yaptığı çevirilerle yıllardır böyle sürdürenlerdendir.

İvan İlyiç’in Ölümü’nü yıllar sonra yeniden, bu kez onun çevirisiyle okumak hoştu. Ama bir yerde takıldım: İvan İlyiç, ayrıntılara girmeyeceğim, bilenler bilir, Tolstoy’un önemli kahramanlarındandır; 04 Şubat 1882’de 45 yaşındayken ölmüştür. Kimilerinin “uzun öykü” dediği, benimse “kısa roman” demeyi yeğlediğim *İvan İlyiç’in Ölümü*’nü okurken, öbür şeylerin yanı sıra bu noktada da içimiz burkular biraz; genç yaşta ölmüş olduğunu düşünürüz İvan İlyiç’in.

Ne ki, Ergin ağabeyin çevirisinde, III. bölümün başlarında, ölümünden 2 yıl öncesinden söz edilen, yani 43 yaşlarında olan İvan İlyiç için “yaşlı” deniyordu düpedüz. Buna takıldım işte.

Düşündüm, düşündüm, “deneyimli” demenin daha uygun düşebileceğini Ergin ağabeye yazdım. Mehmet Özgül’ün çevirisinde bu sözcüğün “eski” diye geçtiğini de ekledim.

Ergin ağabeyin yanıtında bununla ilgili olarak yazdıkları şöyle:

“Gelelim senin şu “yaşlı” konuna. Rusça’da *старый* sözcüğü hem yaşlı, hem de eski anlamına gelir, ama asıl anlamı “yaşlı”dır. Yaşlı adam, ihtiyar derken *старик* deriz. Orada *старый* (yaşlı) kullanıldığını göre benim aklıma yaşlı, gelmiştir. Şimdi hatırlıyorum, ama sanırım adam eski savcı yardımcısı da değildi. Sanki savcı yardımcısı olarak öldü. Senin dediğin “deneyimli” falan ise hiç olmaz. *Старый* sözcüğünün öyle bir anlamı yok çünkü. O yıllarda yaşlı 45-50 yaşındakilere de deniyordu. Yaş ortalaması kaçtı ki... Birkaç yerde daha karşılaşmıştım günümüze ters gelen bu yaş konusuyla. Kitabı yeni okuduğuna göre bu konuyu daha iyi hatırlarsın. Olsa olsa eski denebilir, ama görevden ayrılmışsa...”

Yine de acaba deyiş araştırdım. *İvan İlyiç’in Ölümü*’nü yazdığı sıralar, Tolstoy 56-58 yaşlarındaymış. Etkilediği yazarların, düşünürlerin yaşamlarına baktım. Rousseau 45 yaşında ölmüş, Petr Chelcicky 50, Sterne 55, Puşkin 38, Gogol 43, Thoreau 45, Dickens 58... Bu arada Çehov da 44.

Ergin ağabey de bakmış. Telefonda dedi ki: “Bir arkadaşım var, bu yaş konusuna meraklıdır. Ondan aldığı bilgiler şöyle: 1870’ten önceki yıllarda yaş ortalaması 20-30 arasındaymış; 1870-1915 yıllarında 40’a, 1915-1930 yıllarında 50’ye, 1930-1955 yıllarında 60’a, 1955’ten sonra da 70’e yükselmiş, bilesin.”

Teşekkürler Ergin ağabey... her şey için, olduğun için.

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA (Mollagürani Mh. Teker Sk. No: 8, Zemin Kat Osmangazi-BURSA)	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay ELAL MUŞ (Barış Mh. Adalet Sk. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 16140 Nilüfer – BURSA)	Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
Yayın Danışmanları	: Serdar ÜNVER, İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Nuri DEMİRCİ.	Katkı Payı	: 15 YTL
		Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
		Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayını.
			: ISSN 1305 – 7685

Ocak 2000’de Bursa’da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa*, şair ve yazarlarının başışladıkları telifler, abone gelirleri ve İhsan Üren’in sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

